

ÎN PARTENERIAT CU AFDPR
subfiliala Sighetu Marmatiei

DE MARAMURAS
Gazeta

Eroii

REZISTENȚEI ANTICOMUNISTE

Se distribuie gratuit împreună cu **Gazeta**

CONSILIUL LOCAL
ȘI PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI
BAIA MARE

NR. 21 - mai 2012

Sfinții închisorilor

„De vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte de voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este-al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul ei. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.”

(Ioan 15: 18-20)

Cum spunea Valeriu Gafencu, acest veac a dat noian de sfinți. Oameni care au suferit prigoana, detenția și chiar moartea, mărturisindu-l pe Hristos. Oameni de toate religiile și culorile politice. Unii cunoscuți, cei mai mulți necunoscuți, înmormântați fără cruce, fără mormânt, fără liturghie, lăsând ca testament patru cuvinte: „Să nu ne răzbuțați”. O lecție de credință, iubire și viață.

iubit atât de mult. Au fost numiți „Sfinții închisorilor”. Jertfa lor e recunoscută și de înalți ierarhi, canonizarea lui continuă. În timp ce Rusia de exemplu a canonizat mii de martiri, martirii noștri își așteaptă încă urcarea în sinaxare. Evlavia credincioșilor a transformat însă mănăstirile, mormintele și catacombele în locuri de pelerinaj. Pentru credincioși ei sunt deja sfinți.

Prin rugăciune, credință și exemplu de viață l-au coborât pe Isus în celulă, pentru ca apoi, să urce Golgota unui neam prigonit. Acolo, în cea mai cruntă suferință fizică, au trăit iluminarea și fericirea. Au preferat moartea decât lepădarea de credință. Nu și-au urât niciodată prigonitorii, ci se rugau pentru ei și ne-au îndemnat să facem la fel. Și-au dat viața pentru cei de lângă ei, cum este cazul lui Valeriu Gafencu, care a cedat antibioticul pentru a salva un pastor, sau a lui Mircea Vulcănescu, care s-a întins pe cimentul rece, pentru a salva viața unui tânăr. Credința lor i-a impresionat până și pe tortionari, care mărturiseau ironic: „aștia se roagă toată ziua”. Rezistența lor în condiții extreme de frig, foame și bătăi nu poate fi explicată decât ca o minune. Minunea credinței și iubirii lor de oameni, deși, pentru ei, în închisoare, minunile deveniseră un fapt obișnuit. Nu de puține ori ai simțit mână și mila lui Dumnezeu. Unii au scăpat din temnițe. Cei mai mulți au murit. Jertfa unora a fost cunoscută, cei mai mulți zac în uitare și nepăsare fără morminte, fără cruci. De acolo, de sus, așa cum ne-au spus, continuă să facă minuni și să ajute neamul pe care l-au

„Trebuie să vă spun mai întâi că nu Biserica îi face pe sfinți. Nu noi, Sinodul Bisericii, îi facem pe sfinți. Ci pe sfinți îi face Dumnezeu și poporul. Dumnezeu – pentru că le recunoaște sfințenia lor, și poporul – pentru că păstrează în memoria sa faptele lor. (...) Dar va veni și vremea sutelor și miilor de preoți și credincioși care au fost închiși și bătuți pentru credința lor creștinească în închisorile comuniste...”

PS. Sebastian Pașcanu, Episcopul Slatinei și Româniților

„Închiiți-vă o celulă de pușcărie. Închiiți-vă un biet trup de tânăr de 25 de ani, de 30 de ani... stând față în față cu răul invizibil. Un trușor de om, bățut, schingiuit, l-a înfrânt pe diavol. Diavolul era invizibil. Nu mai era amărâțul acela de plutonier care îl chinuia, care îl bătea, care îl schingiua – era ideologia, era duhul vremii. Și el, sfânt, ca un înger în trup, l-a învins pe cel fără de trup – pe satana. Și aceste trușoare care au intrat în pământ sunt moaștele sfinților de la Aiud, de la Pitești, de la Gherla, de la Sighet, de peste tot pe unde neamul acesta a dat sfinți. Care trup de astăzi stă neclintit în fața diavolului? Căci și diavolul zilelor noastre, în vederea globalizării, e tot idol. De aceasta mi s-a părut important actul de recunoaștere a sfântului. Pe sfinții contemporani, care sunt lângă noi – avem sfinți deghizați în pensionari, care au trecut prin pușcăriile comuniste cu trup de martiri și așa au ieșit – nimeni nu-i recunoaște. Să ieșim din păcatul uitării și să ne vedem sfinții!” (Dan Puric)

„Părintele Steinhartd afirma: „Minuni vor fi în cursul anilor de închisoare cu duimul. Cine a trecut prin închisoare nu numai că nu se îndoieste de minuni, ci se miră că nu sunt.

Părintele Marcu descrie mai multe vise și vedenii dumnezeiești pe care le-a avut în temnițe. Tot el a trăit o minune în timpul anchetelor de la Ploiești. Se ruga singur în celulă, cu spatele la grătile de la intrare. Gardienii au introdus printre gratii un tub ce avea la celălalt capăt o pâlnie. Prin tub au suflat în celulă un praf strălucitor. Praful a umplut celula și părintele a început să se sufocă. În acel moment de sufocare L-a simțit pe Mântuitorul în dreapta sa. Prezența a fost mai puternică decât dacă ar fi văzut cu ochii sau ar fi auzit pe cineva în mod real. Imediat mintea i s-a luminat și a luat o gură de apă pe care a pulverizat-o în celulă. Astfel praful ucigaș din celulă a dispărut. Hristos îl salvase pe părintele Marcu.

Părintele Brânzaș ne istorisește o întâmplare la care a fost martor ocular. În mină la Căvnic, în abataj, deținutul Jean Voinea muncea la căutatul bucăților de minereu printre roci de steril. Umpluse covata cu bucăți și ieșea din tunelul unde pătrunsesse. În acel moment în care el pășea să iasă, un bloc de rocă de aproximativ trei metri cubi s-a desprins din plafon și s-a prăbușit peste locul pe care-l pășea. Frațiunii de secundă i-ar fi fost fatale.

O altă întâmplare, tot din mina de plumb: Un bătrân țaran se odihnea pe galerie. Preotul Brânzaș supraveghea să nu apară vreun gardian care i-ar fi putut pedepsi. Zărind o lumină în întunericul galeriei, Brânzaș l-a avertizat pe bătrân, care s-a ridicat și a părăsit locul. Imediat, în urmă, pe locul pe care stătuse bătrânul a căzut un bolovan de câteva zeci de kilograme, care l-ar fi zdrobit.

Cu doar câteva zile înainte de a începe reeducarea la Pitești, un tânăr curat ca o fecioară, Iosub Mihai, a avut vise negre și coșmaruri. Dumnezeu i-a dăruit presimțiri privind urgia ce urma să se abată asupra tuturor, datorită curăției sale sufletești. Iosub Mihai avea să fie ucis în reeducare. Dumitru Bordeianu notează faptul că timp de nouă luni, cât au durat

bătăile și torturile din reeducare, la care a fost martor, niciun deținut nu s-a spălat și nu a fost scos la cabinetul medical. Cu răni adânci, niciunul nu a suferit vreo infecție a acestor răni. Nici plaga de la gâtul lui Gelu Gheorghiu nu s-a infectat, deși nu a fost tratată, ci doar pansată cu niște cărpe murdare de un coleg de suferință. Gelu încercase să-și taie venele de la gât pentru că nu mai suporta chinurile, dar încercarea lui a eșuat, neatingând decât superficial venele. Pesemne că, unde vrea Dumnezeu, se biruie legea firii – spune Bordeianu.

Părintele Grebenea relatează o întâmplare deosebită: Cu o noapte înainte de moartea preotului Șerban, avocatul Nelu Rusu a visat trei lumânări aprinse într-un loc în lagăr, dintre care una s-a stins pe neașteptate. Povestind visul dimineată, Ion Hegheduș l-a talmăcit astfel: Astăzi o moarte fulgerătoare se va petrece printre noi. Preotul Șerban a suferit moarte martirică în acea zi.

Referindu-se la reeducare și la efectele ei, Maxim constată peste ani o minune mare: „Niciunul dintre cei care au fost siliți prin schingiuri să facă rău altora, să schingiuiască pe frații lor, după ce n-au mai avut lângă ei tortionari, n-au continuat greșeala; smerit s-au întors tăcând, la picioarele lui Hristos. Numai cei ce au făcut din proprie inițiativă răul, continuând fără să fie siliți din afară de cineva, și-au asumat responsabilitatea pentru îndrăcirea în care trăiesc. Aceștia au fost foarte puțini. Numai ei au pierdut posibilitatea revenirii la Tatăl ceresc”.

Tot Maxim ne-a descris modul de torturare a lui Costache Oprișan. Țurcanu s-a ridicat cu picioarele pe pieptul lui și-l apăsa până ce se prelingea la colțul gurii sânge din plămâni. După scurt timp, procedul era reluat. Ceilalți credeau că Oprișan va muri, dar n-a fost așa. „Oprișan s-a sculat cu greu. Era o minune: Învierea din morți! Nu mai văzusem niciodată un astfel de supliciu”.

Ați aflat povestea parlăgiului și a lui Vasile Socaciu și cum au fost îngrijiiți de Maxim. În momentul arestării, Socaciu fusese împușcat în cap și, ca urmare, paralizase și mușese. După ani, Virgil Maxim a aflat minunea care s-a produs cu acest om. Încet, încet a început să se miște și să se dezlege

limba. „Cu 3-4 luni înainte de eliberare, a simțit într-o dimineață pe osul capului, sub piele, deasupra cefei, spre urechea dreaptă, un corp dur ca un sâmbure”. Era glonțul ce-i pătrunsese în cap. Acesta nu-i afectase creierul, ci doar presase asupra centrilor nervoși. Organismul l-a eliminat, în timp, ca pe orice corp străin. „La spitalul închisorii i s-a făcut o incizie și Dumnezeu a mai făcut o minune, scoțându-l întreg și trupește, și sufletește”.

Tot Virgil Maxim ne mai istorisește o faptă minunată din perioada noii reeducării din 1958. Deținutul Luca fusese legat cu acea cămașă de forță descrisă anterior. Doi milițieni l-au torturat timp de trei ore, strângând treptat legăturile cămășii timp de 15-20 de minute, până la sufocarea iminentă a victimei. Aceasta se repetase deja de patru ori în cele trei ore de tortură. Leșinat, Luca este trezit cu o găleată de apă aruncată peste trupul lui și este luat în tură de ofițerul politic. Maxim a văzut cum timp de 30 de minute acesta și-a strâns victima în cămașa de forță.

„Așteptam ca sângele să-i țâșnească pe gură și pe nas și omul să-și dea duhul. Dar Dumnezeu a vrut să facă o minune, mai ales pentru cei care ne asupreau, fiindcă ei trebuiau să înțeleagă Adevărul și lucrările Lui... L-au dezlegat și a rămas un timp pe cimentul gol. Apoi s-a ridicat ca și cum nimic nu i s-ar fi întâmplat, și-a făcut semnul Sfintei Cruci și a fost dus din celulă”. Uimirea gardienilor la vederea condițiilor în care cei din Zarca Aiudului erau ținuti prin 1963 se poate vedea din scurtul dialog:

„- Cum or fi trăind, măi frate, că eu cred că-ai fi murit din prima zi dacă m-ar ține cineva așa!

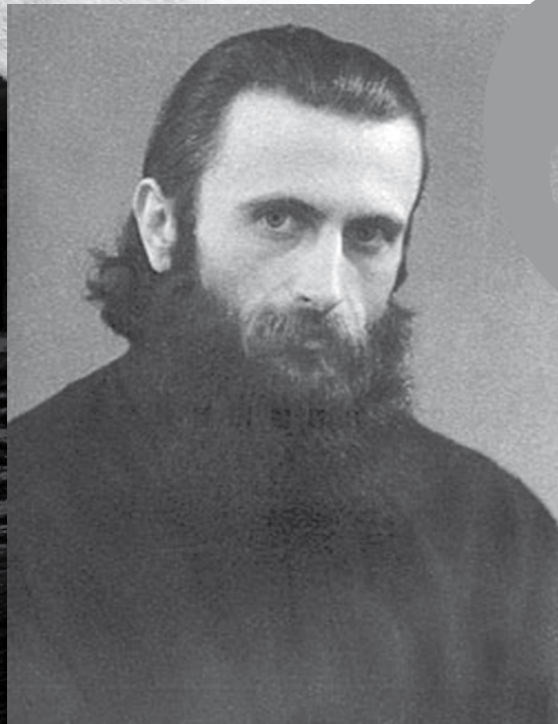
- Nu știu, mă, cum trăiesc! Da vād că nici de murit nu mor!”

O minune s-a produs la Mislea, când una dintre deținute s-a îmbolnăvit. Medicii închisorii n-au reușit să-i stabilească un diagnostic. Fără medicamente, fără tratament, deținuta Lilica a supraviețuit. Deținutele din celulă au organizat un lanț de rugăciune continuă timp de patruzeci de zile. În urma acestor rugăciuni, bolnava s-a vindecat. Un medic inspector ce cunoștea cazul, venind în vizită, a rămas uimit de însănoșirea inexplicabilă a Lilicăi.

O mare minune ne prezintă părintele Justin Părvu. Minunea s-a întâmplat în 30 ianuarie 1962, la praznicul Sfinților Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan. Era un detașament de 86 de deținuți la Periprava, în Delta, la recoltat de stof pentru export. Au fost obligați să intre până la brâu, în apa rece a unui lac, pentru a aduce de acolo de trei ori câte două mănunchiuri de stof. La refuzul unora de a executa ordinul, au primit amenințarea cu împușcarea. Acești năpăstuiți au lucrat în apa rece de dimineață până la ora amiezii. Frigul și umezeala le pătrunseseră în oase.

„Dragii mei, lucrul important este că atunci când ne-am întors cu al treilea mănunchi, soarele a ieșit, a luminat și a încălzit la peste 25 de grade Celsius. A fost o minune care ne-a dat cea mai mare bucurie. Gardienii erau amărâți”. S-au putut dezbrăca și-și stoarcă hainele și să le usuce și niciunul nu a răcit ulterior. Noi am plecat de acolo cu emoția că Dumnezeu, pentru neputința noastră de a mai îndura, săvârșise o minune, concluzionează părintele Justin”

Fragment din cartea „Din temnițe spre sinaxare”

„Dragostea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât dragostea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu”.

Părintele Arsenie Boca

„La intrarea în cursul superior de liceu am rămas orfan de tată, care era cizmar de meserie și foarte bun pedagog cu fiul său. Știu până astăzi că m-a bătut odată pentru ca să nu mai pierd timpul – ceea ce l-am fâgăduit cu lacrimi și n-am uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață”.

Despre părintele Arsenie Boca se pot scrie biblioteci întregi. Toate ar rezuma însă același adevăr scurt și succint: un sfânt. De altfel, astăzi, la 22 de ani de la moartea sa, făgărășenii îl numesc „Sfântul Ardealului” și îl pictează în biserici, alături de sfinții din sinaxare. Cei care l-au cunoscut spun că nu au plecat niciodată de la el fără să fi trăit o minune. Fie că a fost vorba de o boală vindecată sau de un răspuns pe care îl căutau demult. Părintele continuă să săvârșească minuni și după moarte, iar mormântul lui, ca o grădină veșnic înflorită e mereu plin de oameni.

O viață plină de suferințe, dar și de har. Un om care a urcat cele mai înalte trepte ale sfințeniei. Credincios, smerit, cu un har extraordinar și o putere pe măsură, părintele Arsenie Boca și-a dedicat viața schimbării vieții noastre. În autobiografia sa scrisă în 1945, părintele Arsenie Boca povestește că: „m-am născut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara. Școala primară și liceul, în orașul Brad, același județ. De pe atunci mi se remarcă o anumită înclinație spre singurătate și spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. Așa spre pildă am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele rațiunii” iscălită: „Boca Zian cl. IV. lic.”

„În cursul liceului mi-au plăcut foarte mult matematicile, fizica, religia, desenul și muzica. Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre științele pozitive, dar dacă aveam avere sau garantau tutorii pentru mine, intram la aviație la Cotroceni – ceea ce n-a fost, împiedicându-mă sărăcia. Drept aceea a biruit înclinația contemplativă, sau speculativă și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu. În cursul teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut nici un ajutor și nici nu mă înduram, întrucât era divorțată de tata, iar eu eram dat tati prin sentința de divorț, ca fiind, pe baza meseriei, mai sigur că mă va da la școală. În timpul teologiei mi se lămurea frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. Cu prilejul acela aveam următoarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit. Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră, care avea mai multe amănunte greu de crezut. Așa de pildă mi-am propus ca toată vremea teologiei să nu fac nici o cunoștință cu fete. Ceea ce n-am reușit, întrucât tocmai în anul acela, 1929, Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia, și m-am pomenit cu câteva colege. Dar cunoștințe în oraș am izbutit să n-am.”

După Teologie, a urmat Academia de

Arte Frumoase, datorită talentului său pentru pictură. În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, a fost tuns în călugărie, primind numele Arsenie. Un an s-a ocupat cu gospodăria, era primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus jud. Făgăraș. Mai intrase în călugărie Părintele Serafim Popescu: „L-am rugat pe el să primească preoția – eu simțindu-mă nevrednic. A primit-o. Așa au început slujbele la Mănăstire după puteri. Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau păcatelor. Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață. I-am învățat să fie curății față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie etc.) și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi)”. Harul l-ar fi primit pe Muntele Athos, la mănăstirea românească “Prodromu”. După ce s-a rugat la Maica Domnului ca să-I dea un duhovnic, după un timp, cum a povestit chiar părintele, Maica Domnului l-a luat de mână și l-a urcat pe un munte așa de înalt, că nici nu puteai să privești în jos. Acolo l-a întâlnit pe Sfântul Serafim din Sarov, ce viețuise pe pământ cu vreo două-trei veacuri în urmă. 40 de zile, postind continuu, a primit învățătura de la acest Sfânt. Când s-a întors la mănăstire, peste un an, era alt om. Știa numele, faptele și gândurile oamenilor uitându-se la ei. Numărul minunilor săvârșite de el în timpul vieții și azi, după moarte, nu-l știe decât Bunul Dumnezeu. De fapt, pentru părintele Arsenie, minunile intrau în sfera normalului.

„În viața mea, am fost la multe căpătâie de muribunzi. Țipete grozave, vedeau dracii, vedeau păcatele exact cum le-au făcut! Nu se puteau salva, că moartea nu vine să-i faci o cafea! Vine sa te ia. Te duce unde-s faptele, nu discută. Și toți aceștia doreau să mai trăiască o zi. Ziceți că-i puțin... dar să vedeți, când se oprește răsuflarea, ce importanta e o clipă. Justiția divină e încadrată de marea iubire divină, și ne iartă cu o suspinare. Asta m-a făcut să spun că o clipă poate să fie un timp și o suspinare poate să fie o rugăciune. Și un mare trăitor a zis că această clipă e mai mult decât coșul cu lacrimi. Dumnezeu vrea o inimă sinceră, și nu mii de rugăciuni.

Vrea inima noastră. Nimic nu-i mai scump de la Dumnezeu decât timpul. Ni l-a dat ca sa ne salvam. Ne-a suferit, ne-a îngăduit, doar-doar ne-om ridica. Asta e mila lui Dumnezeu - ne ține o viață întreagă! Dacă am găsi cu puțință să întrebăm pe cei de sus - ce v-a costat de ați ajuns la atâta fericire, răspunsul ar fi: timp, puțin timp, petrecut bine. Dumnezeu ne-a creat liberi ca sa luptăm, că harul Lui nu vine la un milog, vine la un erou”.

Testamentul iubirii

Părintele Arsenie Papacioc este considerat unul dintre cei mai mari duhovnici români. A făcut parte din “generația de aur” a teologilor români, a fost prigunit și închis de comuniști, a stat în pustie cu părintele Cleopa și a rămas întreaga viață un mărturisitor al credinței, indiferent de riscuri.

În 1914, s-a născut părintele Arsenie Papacioc. Al șaptelea copil al unei familii creștine. Tatăl, agent sanitar peste șase sate, a contribuit masiv la construcția Bisericii din sat. Iar bunicul său a fost preot în Macedonia: „Mă cheamă Papacioc. Pentru că tatăl bunicului meu a fost preot în Macedonia, în nordul Greciei. Și de aici vine numele. Era aromân și i s-a spus: “Popa cu cioc” - Papacioc. Dar la origine ne cheamă Albu”.

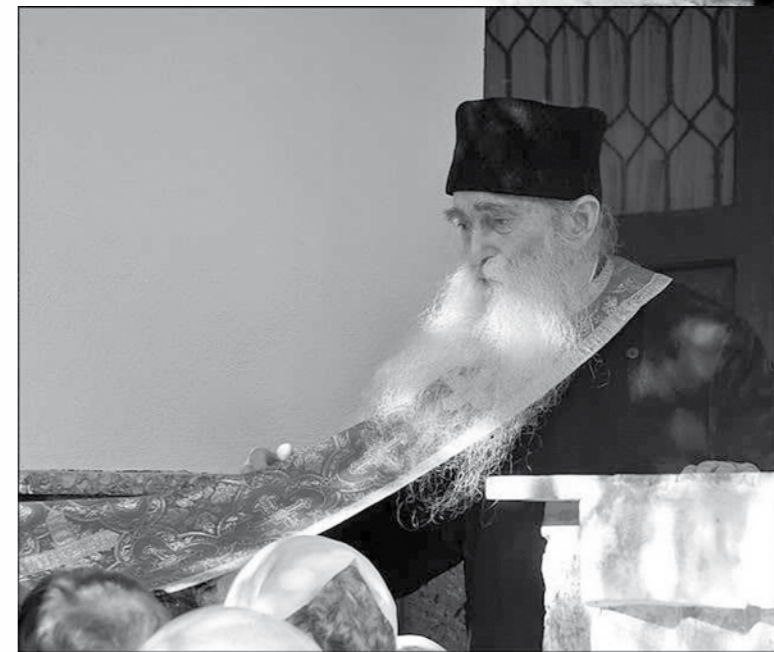
Viața creștină a găsit-o instinctiv și prin educație de mic:

„Aveam cinci-șase ani și m-a bătut un băiat. Era un obicei prost pe acolo, când se întâlneau copiii din satele vecine să se ia la bătaie. Pe mine m-a prins la marginea pădurii și cu o crenguță de salcâm cu ghimpi mi-a făcut picioarele numai sânge, fiindcă eram în pantaloni scurți. Tatăl meu avea o autoritate peste șase sate, că era agent sanitar. Și am zis: Nu-i spun lui tăticu’, că-i bate și nu-l place lui Dumnezeu. Mai bine să rabd”.

Așa a făcut și mai târziu, în toate chinurile pe care i le-a pricinuit securitatea. A răbdat.

Și rugăciunea a învățat-o de mic: „Apoi o întrebam pe mama mea, când dădea oaia din picior înainte de culcare: De ce dă din picior? Iar mama-mi zicea: „Se-nchină, mamă...!” Vasăzică, eu de ce sa nu mă-nchin?!”

În 1941 este arestat pentru legionarism, și se eliberează abia în 1946. În 1947, odată cu venirea comunismului, se retrage în munți, unde trăiește aproape doi ani, împreună cu părintele Ilie Cleopa. În 1949, este călugărit la Mănăstirea Sihastria, sub ascultarea duhovnicilor Arhimandritul Cleopa Ilie, în calitate de stareț, și Ieroschimonaahul Paisie Olaru. În 1958 este arestat din nou, pentru că făcea parte din grupul “Rugul Aprins”. Condamnat la 20 de ani muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la Închisoarea Aiud. Părintele Arsenie Papacioc se numără printre duhovnicii care au transformat celula în chilie. Pretutindeni oficia liturghii, spovedea, împărtășea credință, nădejde și dragoste.

“În primele luni de pușcărie eram foarte mâhnit că lăsam afară o lume care poate avea nevoie de mine. Mai târziu m-am întors cu fața către interior și am văzut că aici era atâta lume cu aceleași nevoi și cu aceeași viață ca și cei de afară. Dumnezeu mi-a confirmat acest adevăr chiar prin gura unei satane. Eram aici la Aiud la o anchetă. Securistul care mă ancheta m-a lăsat un timp cu un ofițer care îl înlocuia pentru moment și care era în afara problemelor de anchetă, probabil în administrația de aici; avea grad de căpitan. M-a întrebat ce am fost afară. I-am spus: călugăr. „Da — mi-a spus acela — ai plecat de la o mănăstire și ai venit la altă mănăstire”. O spunea în glumă sau în serios... eu am văzut în aceste cuvinte concluzia simplă și scurtă la care ajunsesem și eu după un timp atât de lung. Vedeți cum voia și cuvântul Domnului pot veni prin oricine, chiar și printr-un fiu al răului?”

Și-a dat viața pentru altul

Unul dintre argumentele care stau la baza canonizării lui Gafencu e faptul că și-a dat viața pentru aproapele său. Unul dintre bolnavii ce-l iubeau mult pe Valeriu, Victor Leonida Stratan, obținuse printr-o intervenție specială de la familie, un pachet cu streptomycină. Pentru că starea lui se îmbunătățise, i-a dat medicamentele lui Valeriu, fericit că-l putea salva viața. Valeriu le-a primit și a doua zi l-a înștiințat pe Stratan că a hotărât să le cedeze pastorului Wurmbrand, spunând că acesta se afla, de asemenea, într-o stare gravă și salvarea lui ar însemna mult pentru dezvoltarea creștinătății, deoarece este o personalitate recunoscută, cu relații internaționale și mare putere de influență. Într-adevăr, medicamentele i-au salvat viața pastorului Wurmbrand.

Î.P.S. Bartolomeu Anania, mitropolitul Clujului, fost deținut politic și membru important al Sf. Sinod, îl numește pe Valeriu Gafencu „martir care a suferit, trăind pe cele mai înalte culmi ale spiritualității creștine, stâlp al rezistenței spirituale românești din timpul opresiunii comuniste” (Rev. Rost, oct. 2003, p. 11)

„În ciuda tuturor ispitelor, dragostea și bunele intenții nu au dispărut niciodată dintre noi. Învățăm practica spiritualității creștine, căci pedagogia și îndrumarea duhovnicească sunt o artă, ori, dacă vreți, o știință”

(I. Ianolide, op.cit., p. 57-58).

„Căutați iubirea și trăiți-o cu multă smerenie!”

Valeriu Gafencu, sfântul închisorilor

Valeriu Gafencu este unul din tinerii care au murit pentru Hristos și care l-au mărturisit până în clipa morții. Mulți îl numesc Sfântul Închisorilor. Există un dosar complet pentru canonizarea sa. Și, de asemenea, icoane și acatiste închinat lui.

Mulțidintremariiduhovnici români care au trecut prin temnițele comuniste spun că Valeriu Gafencu era un exemplu de sfințenie, curățenie trupească și sufletească. Grupul pe care l-a creat în jurul său, la Penitenciarul-sanatoriu Târgu Ocna, se apropie ca și trăire spirituală de a monahilor sau pustnicilor cu har.

S-a născut în județul Bălți, în 1921, și a murit în temniță. Pe când era student la Facultatea de Drept din Iași, conducând un grup al Frățiilor de Cruce, a fost arestat și condamnat la 25 de ani de muncă silnică. Reputatul profesor de Drept Civil Constantin Angelescu l-a apărat la proces pe Gafencu, declarând: „Este unul dintre cei mai buni studenți pe care i-am avut de-a lungul întregii mele cariere didactice”. Tânărul Valeriu Gafencu a ajuns la Tg. Ocna în decembrie 1949, după ce a trecut prin pușcăriile de la închisoarea Aiud (întemnițat de regimul dictatorial al lui Antonescu, între 1941 – 1944) și de la Pitești. Din cauza regimului din temnițele comuniste, starea lui era foarte gravă, încât mulți socotesc supraviețuirea sa, timp de doi ani, drept o minune. TBC-ul pulmonar, osos și ganglionar, reumatismul, lipsa hranei necesare i-au ruinat trupul. Chipul era liniștit, scaldat într-o lumina nepământeană. Iar sufletul și

mintea sa nu se despărțeau niciodată de rugăciune. Seninătatea sa i-a înmuiat și pe călăi. Până și ei îi purtau un respect desăvârșit. Credința sa i-a dezvăluit ziua morții. Pe 2 februarie 1952, si-a rugat camarazii să-i procure o lumânare și o cămașă albă, de care avea nevoie pentru ziua de 18 februarie a aceluiași an. A mai cerut ca o cruciuliță (pe care se pare ca o avea de la logodnica sa) să-i fie pusă în gură, pe partea dreaptă, spre a fi recunoscut la o eventuală dezgropare. Într-adevăr, în 18 februarie, între orele 14.00 și 15.00, după momente de rugăciune intensă, Valeriu a rostit ultimele cuvinte: “Doamne, dă-mi robia care eliberează sufletul și ia-mi libertatea care-mi robește sufletul”.

“A fost un miracol ca a supraviețuit atât. Pe final abia mai putea respira, inima îi bătea cu putere... I-am dat apa cu zahăr căci n-aveam nici un tratament la dispoziție. După ce a luat două guri s-a ridicat și m-a muștrat ușor” “Lui i-au dat pe cruce fiere, iar voi îmi dați mie miere?”.... Imediat ce i-a fost scos trupul afară și pus pe pământ, deși fusese o zi călduroasă, cu soare, până atunci, în câteva minute s-a pornit o ninsoare teribilă care a acoperit tot noroiul din jurul corpului lui Valeriu” - **Aristide Lefa**, studentul medicinist care l-a îngrijit pe Gafencu până în ultima clipă.

„Nu, noi nu vom pieri! Rezistența noastră stă în dreapta credință”

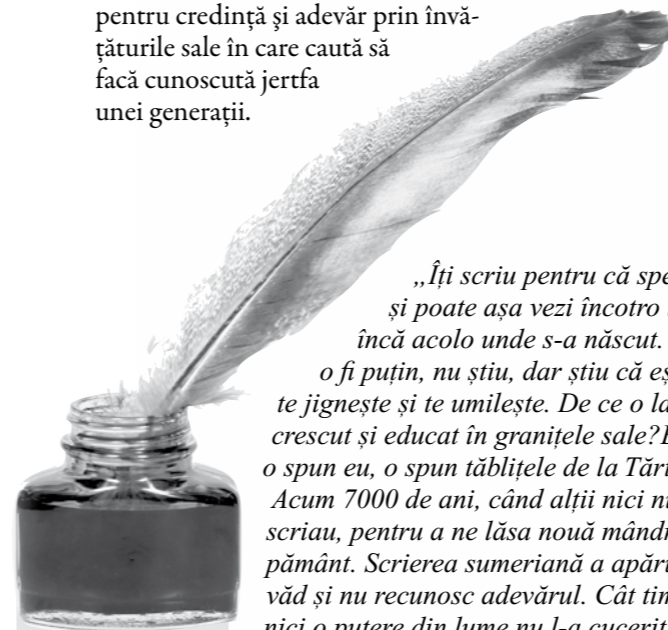
Părintele Justin Pârnu

Părintele Iustin s-a născut în 10 februarie 1919, în satul Poiana Largului, comuna Calugăreni, județul Neamț. În 1936, tânărul râvnitor de doar 17 ani intră frate la Mănăstirea Durău. După numai un an, în anul 1937, merge la Seminarul Teologic de la Mănăstirea Cernica pentru a-și continua apoi studiile la Râmnicu-Vâlcea și Roman. În 1940, la 20 de ani, este tuns în monahism și peste numai doi ani hirotont întru preot. Devine apoi preot misionar pe Frontul de Est, în Neamț, până la Odesa. După război, începe prigoana comunistă. În anul în care va absolvi seminarul, în 1948, va fi arestat și condamnat la 12 ani de “închisoare politică”. Trece prin închisorile Suceava, Văcărești, Jilava, Gherla, Periprava, Aiud, minele de la Baia Sprie, și “reeducarea” de la Pitești. În 1960, este condamnat la încă patru ani de temniță pentru că nu s-a lepădat de credință. După eliberare, ajunge să slujească în mai multe mănăstiri, iar de douăzeci de ani este preot la Mănăstirea Petru Vodă - județul Neamț, pe care o închină martirilor români din închisorile comuniste. Părintele Justin Pârnu continuă și azi lupta pentru credință și adevăr prin învățăturile sale în care caută să facă cunoscută jertfa unei generații.

Justin Pârnu este un exemplu de credință și tărie și unul dintre cei mari duhovnici români în viață. În ani grei de închisoare a rămas un mărturisitor neînfriecat al credinței.

„Îți scriu pentru că sper ca măcar acum să îți amintești cine ai fost, cine ești și poate așa vezi încotro te îndrepti! Ești singurul popor european care trăiește încă acolo unde s-a născut. Nu o spun eu, o spune istoria popoarelor. O fi mult, o fi puțin, nu știu, dar știu că ești unic în Europa, această Europă care te lovește, te jignește și te umilește. De ce o lași să facă asta, când tu ești singurul popor născut, crescut și educat în granițele sale? Ești primul popor din lume care a folosit scrierea. Nu o spun eu, o spun tăblițele de la Tărtăria, și o recunosc toți cei care le-au studiat. Acum 7000 de ani, când alții nici nu existau ca popor, pe aceste meleaguri locuitorii scriau, pentru a ne lăsa nouă mândria de a fi prima civilizație care se semnează pe acest pământ. Scrierea sumeriană a apărut 1000 de ani mai târziu și totuși mulți se fac că nu văd și nu recunosc adevărul. Cât timp o să te lași neglijat? Ai fost singurul popor pe care nici o putere din lume nu l-a cucerit, chiar dacă ai fost împărțit, despărțit și asuprit de mai multe imperii. Nici unul nu a putut să te cucerească cât ai fost unit, nici romanii care au stăpânit doar o parte din vechea Dacie, cealaltă fiind stăpânită de Dacii liberi, nici turcii care nu au reușit niciodată să îți transforme teritoriul în pašalâc. Toate marile înfrângeri s-au bazat pe trădare. NIMENI NU A REUȘIT SĂ TE SUPUNĂ CÂT AI FOST UNIT. De ce te lași dezbinat? Ai fost scut creștinătății, când întreaga Europă tremura de teama Islamului. (...) Trezește-te popor român, trezește-te român adormit și nu lăsa să se șteargă dintr-o trăsătură de condei tot ce ti-au lăsat părinții, nu îți lăsa copiii pe drumuri, sclavi ai celor ce nici nu existau pe când tu știai să scrii.”

Scrisoare adresată poporului român

„Profesiunea noastră este suferința, vocația noastră este salvarea în Iisus. Practica noastră unică este sacrificiul.”

Părintele Gheorghe-Calciu-Dumitreasa

A cunoscut deopotrivă deznădejdea, ura și suferința, s-a ridicat deasupra tuturor, prin dragoste și credință.

A trecut prin „Fenomenul Pitești. Și a făcut în total 16 ani de detenție politică, ani grei și mulți presărați cu suferințe, dar și cu multe minuni. Între 1979 și 1984, a absolvit Facultatea de Filologie și Facultatea de Teologie Ortodoxă. În Postul Mare al anului 1979 a rostit șapte predici, numite cuvinte către tineri, prin care a criticat regimul comunist și în special dărâmarea bisericilor din București.

A fost din nou arestat și închis. Eliberat datorită presiunilor internaționale, determinate în principal de Comitetul pentru Apărarea Părintelui Calciu, prezidat de Mircea Eliade, și de Comitetul Intelectuali pentru Europa Liberă, prezidat de Eugen Ionescu, dar

și de intervențiile unor lideri, Margaret Thatcher, Ronald Reagan, Papa Ioan Paul al II-lea, în 1984 a fost silit să emigreze în SUA, care îi acordaseră cetățenia de onoare.

A slujit la Biserica Ortodoxă Română “Sfânta Cruce” din

Alexandria, Washington D.C. Este fondator al Romfest - Întrunirea Românilor de Pretutindeni și președinte al Consiliului Internațional.

A continuat să lupte împotriva comunismului organizând o parte a exilului românesc.

„Sunt oameni pe care destinul i-a cruțat: viața lor a fost lipsită de înjosiri și degradări, rănile lor au fost superficiale și s-au vindecat, cicatricile nu se mai văd. La sfârșitul vieții, încrucișându-și mâinile pe piept, își vor da duhul ușor și sufletul lor va fi dus la cer de îngerul Domnului.

Noi însă, această generație de martirizați de la Pitești, noi purtăm în suflet cele mai nevindecate răni și care strigă: “Nu mă atinge!” Pentru noi Piteștiul este un coșmar pe care-l purtăm ca pe un spin veșnic viu în carnea duhului nostru. Și, asemenea Sfântului Pavel, ne rugăm - și nu numai de trei ori - ca Dumnezeu să ni-l înlăture; dar el rămâne mereu viu și dureros și duhul îndurerat strigă: “Nu mă atinge!”

Nu vom putea muri liniștiți, după cum nici nu am trăit liniștiți. Ne

vor însoți îngerii Domnului, dar și demonii care ne-au chinuit ne vor striga până în clipa trecerii pragului ceresc. Iar la judecata divină vom aduce rănile noastre și căderile și ridicările și lacrimile noastre nesfârșite prin care vom striga: “Doamne, scapă-ne!” Și abia atunci Iisus ne va întinde mâna și, ca pe Petru, scoțându-ne din valuri, ne va mustra: “Puțin credincioșilor, pentru ce v-ați îndoit?” Cei care au trecut prin Pitești nu au nevoie de judecători, nici de psihiatri, nici măcar de consolatori. Ei au nevoie de duhovnici. Cine dintre noi - căci suntem o categorie cu totul aparte - nu și-a găsit duhovnicul, să-l caute. Altfel viața lui este o imposibilitate, un nonsens, nici măcar nu este o viață, ci o spaimă continuă de spectrele din el.

A fost o vreme când am strigat:

“Suntem niște disperați.” A fost o vreme când am strigat: “Suntem îngerii justițiarilor.” A fost o vreme când am strigat: “Suntem desăvârșiți, căci nimeni nu a mai trecut prin experiența noastră abisală.” Și ne-am trudit. Toate nu urmăreau decât să ne ascundă durerea și spaima și rușinea.

Acum a sosit vremea să ne încredințăm lui Dumnezeu. S-au vărsat sânge și lacrimi, a curs cerneală. Experiența Piteștiului nu poate fi atacată decât numai din afară; și de cei care au trecut pe acolo, și de cei ce nu au trecut. Noi nu o putem cuprinde, fiindcă ea ne-a cuprins pe noi. Am fost niște prizonieri dezarmați și goi. Nimic nu ne-a putut apăra: nici educația, nici cultura, nici vitejia, nici deznădejdea. Dar ceea ce era profund bun în noi a mijit treptat, la unii mai târziu, la

„Să nu te-ntorci din cale, prin a Sodomei carceri Când duhul tău te minte. Prin foc, prin fier, prin ape, dar numai înainte! Căci drumurile-n spirit nu suferă întoarceri.”

COSTACHE OPRIȘAN, filozoful iubirii

Constantin (Costache) Oprișan s-a născut în 1921, în comuna Oncești, județul Bacău.

Termină cursurile liceale la Bacău și se încadrează în Frățiile de Cruce. Odată cu dezlănțuirea prigoanei antonesciene, se refugiază în Germania, unde are ocazia să-l audieze pe filosoful german Martin Heidegger. Din lagăr este instruit special pentru parașutarea în țară, urmând să organizeze lupta anticomunistă. Ajuns în țară, preia șefia Frățiilor de Cruce și se înscrie la Facultatea de Litere și Filosofie din Cluj, unde îi are ca profesori pe Lucian Blaga, Ștefan Bezdechi, D.D. Roșca, care de altfel îl lasă să țină cursurile în fața studenților. Avea o inteligență și o cultură excepțională, demnă de un savant. Arestat în 14/15 mai 1948, este închis la Jilava (închisoarea de tranzit) și apoi condamnat la 25 de ani de muncă silnică. Avea să fie repartizat la închisoarea destinată studențimii, Pitești, unde va sta din 1949. Aici a fost cel mai chinuit, săptămâni de-a rândul. Toți cei care i-au fost în subordine au fost obligați să-l lovească. Mereu i se cerea să se lepede de credință. Cu prețul oricărui torturi, a refuzat.

Reeducarea a continuat și la Gherla (unde este dus în toamna anului 1951), în temuta cameră 99. În urma torturilor și chinurilor suferite s-a îmbolnăvit de tuberculoză și va fi internat în spitalul penitenciar de la Văcărești. Din 1958 ajunge la Jilava, fiind încarcerat în celule de la Casimca (talpa iadului din Reduitul Jilavei), împreună cu Marcel Petrișor, Pr. Gheorghe Calciu, Iosif V. Iosif. De acolo avea să se mute la cer.

„Era ca un sfânt: nu vorbea mult. Dar fiecare cuvânt care ieșea din gura lui era un cuvânt sfânt - numai despre Hristos, numai despre dragoste, numai despre iertare. Își rostea rugăciunile și, auzindu-l cum le spune, știind cât de mult suferea, eram profund impresionați... Vorbea despre credință, despre dragoste, despre rugăciune. Se ruga tot timpul...”

Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa (in The Orthodox Word, Saint Herman Brotherhood Press, Platina, CA, 1997)

“Constantin (Costache) Oprișan - bărbat trecut de 30 de ani. Șeful Frățiilor de Cruce pe țară. Om de un caracter și o cultură impresionantă. La Pitești, Țurcanu i-a pregătit cele mai groaznice torturi, distrugându-l fizic și umilindu-l mai jos decât pământul. Spatele lui, de la ceață până la călcâie, era numai cicatrice lângă cicatrice. Carnea toată i-a fost ruptă în fâșii. A reușit Țurcanu să-l “disciplineze” în sensul de a-i executa ordinele, dar n-a reușit să-i întoarcă conștiința spre a-l face comunist convins, așa cum i-a făcut pe alții. Era prea puternic acest Costache Oprișan. În celulă ăla Jilava n.n.î era singurul care avea dreptul să stea întins pe pat. Era bolnav de tuberculoză în ultima fază.” (Octavian Voinea - Masacrarea studențimii române, de Gheorghe Andreica)

“La un semnal, cu un urlet ce aducea cu urletul fiarelor din pădure, au năvălit cu toții asupra lui. Călcat în picioare, lovit din toate părțile, în scurt timp și-a pierdut cunoștința. Dar loviturile n-au încetat. Până la urmă a fost întins pe un prici și cu niște curele (de unde or fi apărut curelele ?) a fost luat sistematic din cap până la picioare și de la picioare până la cap. Când obosea o echipă de torționari, se schimba cu alta. Cred că a durat acest supliciu ore întregi”.

(Aurel Vișovan - Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, pentru ce m-ai părăsit?)

alții mai devreme, ca un mugure fragil care, biruitor, ridică asfaltul greu al șoselei și iese la lumină. Profesiunea noastră este suferința, vocația noastră este salvarea în Iisus. Practica noastră unică este sacrificiul. Iar sfârșitul nostru este cel din poezia lui Sergiu Mandinescu:

„Ah, Doamne, iată-mă aici la ceasul comorilor, Sub lepedea grea de patimi și chin, Îmbrațându-mi durerea. Aștept arhanghelul zorilor, Aștept învierea. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.”

REEDUCARE (Tg. Ocna 1952)

Prof. Gh. Calciu-Dumitreasa
25 august 1985”

Fost magistrat și poet, cu pseudonimul Sandu Tudor, ajunge un mărturisitor desăvârșit al lui Dumnezeu, după o viață plină de experiențe lumești, ca a Fericitului Augustin. Văzându-și goliciunea lumeștilor apucături, s-a călugărit și a întemeiat mișcarea "Rugul Aprins".

SANDU DANIIL TUDOR, „Rugul Aprins” al credinței

Războiul m-a luat de pe băncile școlii, ca să-i plătesc birul, în ultimul an de liceu. În 1916, la vârsta de 20 ani,

eram sublocotenent pe front.

Am stat sub arme până la începutul anului 1921 când am fost în sfârșit demobilizat. Cu mult avânt vin în București pentru a continua studiile universitare. În acest timp încep viața de publicist și încerc să fac și pictura, urmând Academia de Arte Frumoase. În tot acest timp nu întrerup studiul și preocupările mele teologice, astfel că în 1929 reușesc să mi se dea o bursă și să fac o călătorie la Sfântul Munte Athos, de unde mă întorc cu o bogată experiență care va avea puternice urmări în viața mea de mai târziu. În 1930, creștinismul activ și deschis spre problemele din cugetare filosofică și socială de stânga mă hotărăște să scot „Floarea de Foc”, în jurul căreia se grupează un număr de tineri scriitori, atât creștini cât și ...

În 1933-1938 îmi apare ziarul „Credința”, cotidian popular, în același spirit ca și Floarea de Foc și la care am colaborat principal pe Zaharia Stancu, Al. C. Constantinescu, Cicerone Teodorescu, Jelebeanu, etc. Din 1939 sunt concentrat aproape

necurmat. În 1941, întors de pe front, sunt trecut la o școală tehnică de Moto-mecanizare ca și comandant și profesor al acelei școli. Fiind astfel încă sub arme în ziua de 12.11.1942, sunt arestat de Siguranța Generală, fără nici un motiv, împreună cu alți scriitori și ziaristi de stânga, pentru a fi internat la Târgu-Jiu. Sunt eliberat însă, la intervenția Ministerului de Război, Direcția Superioară a Moto-mecanizării care avea nevoie de mine la Școala tehnică. Rămân sub arme până în 1942. În 1942 am încercat să scot din nou „Floarea de Foc” și să reîncep activitatea scriitoricească, dar vechiul regim nu mi-a îngăduit aceasta.

Liberat și întors acasă constat că urmare directă a războiului că viața mea de familie era falitară pentru a treia oară, într-o formă care nu mai îngăduia nici un compromis. Nimic nu mă mai poate hotărî să mai reîncep vreo experiență de viață nouă casnică. De acum, toate puterile le voi închina numai chemării celei mai puternice și mai adânci a vieții mele. M-am hotărât să slujesc numai lui Hristos și adevărilor lui veșnice. Sunt sătul de vremelnice. Trebuie însă să închei subliniind că intrarea mea în monahism nu a fost pentru mine decât cea mai firească și dreaptă împlinire a vieții.”

Părintele Augustin de la Aiud ne oferă o importantă mărturie despre sfințenia Cuviosului Daniil Mărturisitorul:

„Părintele Daniil a fost băgat într-o iarnă la celula numită Alba, sau Frigidier, cum i se mai spunea, la temperatura de - 30° Celsius. Era o celulă fără geamuri, cu fecale

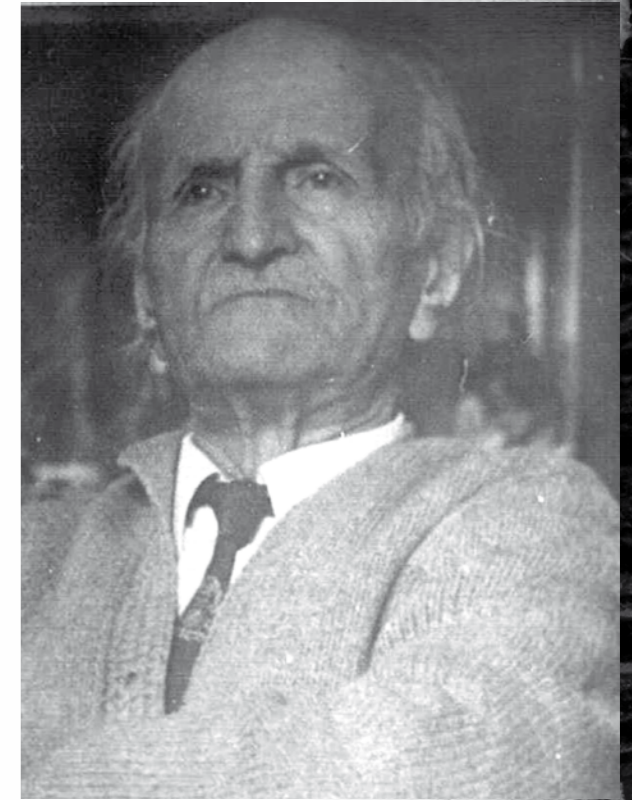
și rână peste tot, fiindcă acolo erau băgați cei care trebuia să moară – practic erau condamnați la moarte prin frig. Erau îmbrăcați foarte sumar, și erau lăsați acolo cu foarte-foarte puțină mâncare, atât înainte de a intra în celula respectivă, cât și după ce au intrat în celulă.

Și părintele a fost băgat cu un medic, un foarte bun prieten de-al părintelui. După ce au fost băgați amândoi în celulă de către 3 gardieni, părintele Daniil s-a aruncat imediat pe burtă, cu mâinile întinse în semnul Sfinței cruci, cu fața în toată mizeria de acolo

TRAIAN TRIFAN, eroul demnității creștine românești

Traian Trifan, sau Bădia Traian, cum îi spuneau deținuții mai tineri, a fost un monument de credință și demnitate națională, mentor al „misticilor” din închisorile comuniste.

Fost prefect al județului Brașov, avocat bun și distins „român verde”, cum se zice, nu lua procese compromițătoare, foarte credincios, veșnic cu Biblia în mână. În 1941 este condamnat la 16 ani de închisoare. Ajunge în temnița Aiudului și începe, prin puterea exemplului, să organizeze un adevărat grup mistic. Preotul Traian Belu spune că: „Aveau o trăire de chilie mănăstirească. Se citea pe fața lor o liniște, însă convingătoare”. Îi are ca „ucenici” pe Gafencu, Jimboiu și alți tineri care ajung pe trepte înalte cu curățenie lăuntrică. Când administrația pune problema reabilitării, îl trimite pe front, la moarte sigură a legionarilor, iar Traian Trifan refuză vehement. Este anchetat din nou, dar achitat și trimis disciplinar la Suceava. Ajunge la Aiud, și apoi la Galda, în coloniile de muncă. Main Naidim mărturisea „Când ieșeam de la lucru din vie, îl vedeam pe d-l Trifan tot timpul citind din Filocalie. Uneori sta cu ochii închiși, de nu-ți puteai da seama dacă a ațipit, dacă meditează sau dacă nu cumva se roagă. Impunea prin răbdare și înțelepciune; gândea profund. A rezistat tuturor încercărilor sorții prin credința tare în Dumnezeu. Rămâne în memoria noastră exemplu de Avva și de erou”. După expirarea pedepsei, nu este pus în libertate, ci trimis cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, apoi din nou la Canal. După închisoare și-a reîntregit familia și a lăsat un adevărat curs de teologie, lucrarea „Mărturisesc”.

„Bădia Trifan era mai cald și cuvântul lui îmi mergea la inimă, nu se adresa rațiunii. În această atmosferă, ca unul ce trăiam ortodoxia, eu l-am ales drept călăuză pe Bădia Trifan; nu l-am respins însă nici pe Munteanu. Se apropia Paștele lui 1955. Trecuse un an de la minunea săvârșită de Dumnezeu cu mine, scoaterea de sub stăpânirea duhului rău care l-a chinat timp de 4 ani n.n. și un an de la cunoașterea lui Jimboiu. Săptămâna Patimilor acestor sfinte Paști a fost pentru mine o adevărată aniversare; am trăit-o în căință și smerenie, sufletul meu era mereu ațintit spre Golgota. În general, toți trăiau cu smerenie Patimile Fiului lui Dumnezeu.

De multe ori suntem înclinați să credem numai ceea ce vedem. Și atunci ni se pare că nu mai avem nevoie de credință, deoarece credința operează acolo unde nu vedem și unde posibilitățile de cunoaștere rațională devin neputincioase.

Nu observasem cum a trăit săptămâna Patimilor Jimboiu, în 1954, pentru că el era foarte discret în manifestări; în schimb l-am văzut pe Bădia Trifan, de Luni și până în Sâmbăta Mare. Ceea ce am văzut la el a fost mai mult decât impresionant”.

Dumitru Bodeianu

„Dintre toți aceia pe care i-am cunoscut în timpul îndelungatei detenții (22 de ani), îndrăznesc să spun că poate nici unul nu și-a asumat suferința și condiția de a fi discreditat ca om, fără însă a renunța la demnitatea de mărturisitor al adevărului, așa cum și-a asumat-o acest bărbat pe care îndrăznesc să-l numesc erou al demnității creștine românești, în veacul XX”.

Virgil Maxim

și i-a spus doctorului: Pune-te pe mine! Doctorul s-a așezat cu spatele pe spatele lui, în aceeași poziție de Sfântă cruce, iar după ce s-a așezat, i-a spus așa: Doctore, nu mai spui nimic altceva decât numai atât: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul.

Și medicul spunea că în momentul când a început părintele Daniil rugăciunea, a intrat o lumină orbitor de strălucitoare în toată celula și din clipa respectivă a pierdut noțiunea timpului. După ceva vreme, au fost bruscați de gardienii care au intrat în celulă, i-au ridicat de jos, și după aceea au

aflat că au rezistat acolo 8 zile, fără apă, fără mâncare, fără somn, fără nimic de îmbrăcat, la - 30° Celsius. Torționarii când au intrat acolo și când au pus mâna pe părintele Daniil era mai fierbinte decât atunci când l-au adus în celulă, iar în jurul lui totul se topise.”

Părintele Cleopa - Mănăstirea Sihăstria

Părintele Cleopa refuza să povestească credincioșilor despre întâlnirile sale cu Necuratul de pe vremea când a stat în pustiu. I-a mărturisit însă părintelui Ioanichie o întâmplare, pe care acesta a consemnat-o în cartea sa despre viața duhovnicului. „Odată, pe la miezul nopții, citeam rugăciunile. Deodată a început un zgomot puternic. Când am deschis ușa, am văzut o roată cât brazii și niște arapi împrejurul ei, cu furci de foc. Și a zis unul: „Acesta-i starețul Sihastriei! Băgați-l în roată!”. Și imediat m-am trezit pe roată. Roata se învârtea și ei așteptau cu furcile să cad în ele. Strângând cu putere Acatistierul la piept, am strigat: „Dați-vă la o parte ca am acte de la Maica Domnului!”. Atunci n-am mai văzut nimic. M-am trezit în bordei.”

„Mânca-v-ar Raiul! Eu sunt moșu' Putregai, moșu' Putregai. Nici un bine n-am făcut eu pe fața Pământului. Dorm mult, mănânc mult, un putregai. N-am nimica bun în mine, numai răutăți.”

Așa se prezenta, cu smerenie, unul dintre cei mai importanți duhovnici ai țării. Viața Părintelui Cleopa a fost povestită de ucenicul său, părintele Ioanichie Bălan, în 350 de pagini de carte, cu același titlu.

La doar două luni, părintele a fost trecut de trei ori pe sub icoana Maicii Domnului și dăruit de mama sa Sfintei Fecioare. La numai 17 ani, simte chemarea spre monahism și a stat trei nopți și trei zile la poarta unei mănăstiri ca să fie primit. A dovedit că are răbdare, condiție de bază pentru un monah. La 25 de ani devine călugăr și este botezat Cleopa.

După venirea comunismului, începe prigoana. Părintele vorbea în predici despre stăpânire, așa că în 1948 este anchetat de securitate.

MÂNCA-V-AR RAIUL!”

Părintele Ilie Cleopa

50 de ani de preoție, șapte petrecuți în pustiu. 31 de volume scrise. Suflute mântuite. Șapte mănăstiri gospodărite. Părintele Cleopa este „unul dintre cei mai iscusiți duhovnici în a doua jumătate a secolului XX”, scrie părintele Ioanichie Bălan în cartea sa despre viața arhimandritului.

După ce i-au dat drumul, arhimandritul s-a retras în munți. Revine în viața monahală, dar hăituirea securității continuă. Se retrage din nou în pustie, împreună cu Arsenie Papacioc. După decretul prin care călugării sunt izgoniți din mănăstiri, părintele ia din nou calea munților. Timp de doi ani s-a ascuns pe muntele Petru Vodă: a copiat cărțile sfinte pe rădăcinile brazilor și s-a rugat câte 10-15 ore pe zi. Următorii trei ani i-a petrecut cu un alt ucenic al său, părintele Varșanufie, în pădurile Pipirigului.

În 1964, bătrânul Cleopa se întoarce la întâia sa dragoste duhovnicească, Mănăstirea Sihăstria. Zece ani mai târziu pleacă în pelerinaj cu alți călugări la Mormântul Domnului, la Muntele Sinai și Athos.

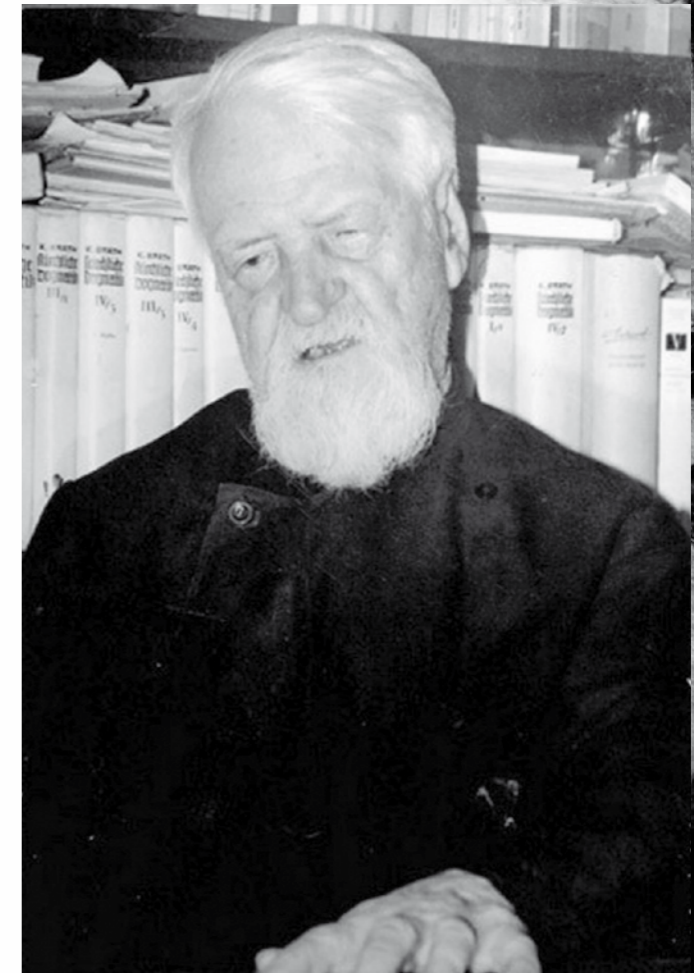
În 1998, la 86 de ani, părintele și-a dat duhul în brațele lui Hristos. Nimeni nu a aruncat măcar o lopată de pământ pe sicriul Părintelui Cleopa. Credincioșii l-au învelit în țărână cu mâinile, până ce groapa a dispărut.

„Naționalism este conștiința că aparții cutărui grup etnic, iubirea acelu grup și activizarea acestei iubiri în slujba binelui lui. Care este însă modul românesc de comuniune cu ordinea spirituală transcendentă? Aceasta ne-o spune istoria și ne-o spune viața actuală a poporului nostru: este Ortodoxia. Ortodoxia e ochiul prin care privește românul spre cer și plin de lumină de acolo și-l întoarce spre lume, conducându-se după el în atitudine și pașii săi.”

DUMITRU STĂNILOAE Profesorul de teologie din închisoare

Dumitru Stăniloae este considerat unul dintre numele proeminente ale teologiei europene din secolul XX. A lucrat vreme de 45 de ani la traducerea lucrării „Filocalia sfințelor nevoițe ale desăvârșirii” (în douăsprezece volume) și în 1991 a devenit Membru de Onoare al Academiei Române.

Părintele Dumitru Stăniloae a văzut lumina acestei lumi în ziua de 16 noiembrie 1903, în satul Vlădeni, județul Brașov, fiind ultimul din cei cinci copii ai lui Irimie și Raveca. Urmează cursurile Liceului confesional umanist „Andrei Șaguna” apoi Universitatea din Cernăuți, ca și bursier. Pleacă cu o bursă de specializare în Atena, apoi se află la Berlin, Paris, Belgrad și Constantinopol pentru studii și documentare asupra operei originale a Sfântului Grigorie Palama. La 4 octombrie 1930 se căsătorește cu Maria, iar la 10 mai 1931 i se nasc primii doi copii gemeni, Dumitru (care moare în septembrie 1931) și Maria-Mioara (moartă în mai 1945). Pe 8 octombrie 1931 este hirotonisit diacon, iar pe 25 septembrie 1932 este hirotonit preot. Este numit la 1 ianuarie 1934 director al ziarului „Telegraful Român”, funcție îndeplinită până în 1945 și un an mai târziu rector al Academiei Teologice din Sibiu, funcție îndeplinită până în 1946. În 1947 este transferat prin „chemare” la Facultatea de Teologie a Universității din București, catedra de Ascetică și Mistică, care este desființată în 1949, dar preotul rămâne profesor de Dogmatică pentru doctoranzi. Participă la întâlnirile organizate de grupul „Rugul Aprins”, la mănăstirea Antim, conferențind în cadrul acestora. Este arestat în 1958, împreună cu grupul „Rugul Aprins” și trimis la Aiud unde rămâne până în ianuarie 1963. În 1993, trece la domnul, fiind înmormântat în cimitirul mănăstirii Cernica.

„Hristos este pentru mine totul. Este modelul de Om care a învins suferințele pentru că le-a răbdad, și le-a răbdad nu pentru că ar fi fost obligat să le suporte, ci pentru că le-a luat de bunăvoie ca să le învingă pe Cruce pentru noi și ca să ne ajute și nouă să le învingem.”

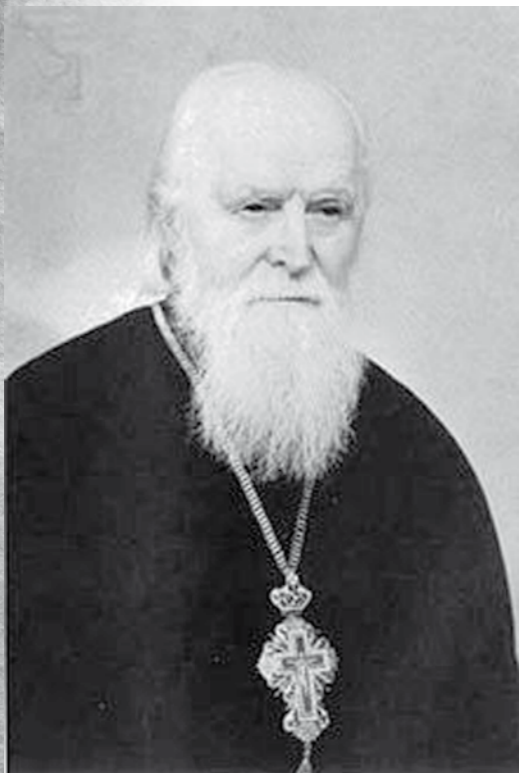
„Neamul românesc a trecut prin multe momente grele în istoria sa, dar a răzbit și a biruit întotdeauna prin credința în Dumnezeu și prin speranța în triumful final al binelui. Așa se va întâmpla și acum. Să răbdăm cu tărie și smerenie suferința ce ni s-a dat”.

„Cheagul de iubire și de sacrificiu între membrii națiunii nu-l poate întreține decât credința în Dumnezeu.”

“Viața este astăzi zbuciumată, fără astâmpăr, plină de mișcare. Dar și rugăciunea de azi este foarte scurtă. Rugăciunile pustnicilor erau de toată ziua și noaptea. Spune un sfânt din Filocalie că se ruga de dimineața și până seara, iar când obosea rugându-se, citea toată Sfânta Scriptură, încât viața lui era o viață angajată permanent în legătura cu Dumnezeu. Parcă Dumnezeu a rânduit anume pentru viața aceasta modernă rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!” Sau putem rosti măcar rezumatul acestei scurte rugăciuni: “Iisuse miluiește-mă!” În orice grabă ne-am afla, în viața aceasta de toate zilele - suntem la lecții, la curs la Universitate, sau la atelier, sau în fabrică, sau pe drum, când comunicăm cu cineva, putem spune din când în când, cât de des: “Iisuse, miluiește-mă!” Sunt cele două cuvinte care rezumă această rugăciune. Pe de o parte “Iisuse” rezuma plafulul acesta al vieții noastre crestine, Dumnezeu cu toată Împaratia lui, și “miluiește-mă” starea de jos, starea de mizerie, de nevoi în care ne aflăm adeseori. Măcar aceste cuvinte să le rostim de-a lungul vieții. Două cuvinte! Însă, dacă rostim toată rugăciunea este cel mai bun lucru. Pentru aceea e foarte scurtă.”

SOFIAN BOGHIU, *iconarul de suflete*

Părintele Sofian Boghiu, arhimandritul și starețul Mănăstirii Antim, pictor și duhovnic cu har, a dăruit lecții de teologie aplicată în fapte.

În toamna lui 1940 se înscrie la Academia de Belle Arte din București, secția Artă Decorativă, devenind la absolvirea ei, în 1945, pictor licențiat. Între 1942-1946 urmează cursurile Facultății de Teologie, obținând licența cu lucrarea “Chipul Mântuitorului în iconografie”.

În 1945 este hirotonit preot la Mănăstirea Antim. În vara lui 1958 este arestat și închis, împreună cu alți 16 intelectuali, clerici și mireni, din cadrul mișcării spirituale “Rugul Aprins”. Este eliberat abia în 1964. Despre crunta perioadă de detenție mărturisea mai târziu că „Dacă pot zice așa, mie mi-a plăcut în închisoare [...] Era bine acolo. Mult mai bine decât aici, în așa-zisa noastră libertate. Te puteai concentra [...] Nimic nu te distrăgea de la Dumnezeu. Pe când afară... câte probleme!”

I se mai spunea și “duhovnicul Bucureștilor” sau “apostolul Bucureștilor pentru că, neîncetat mărturisea și propovăduia învățătura creștină.

Născut în 1912, în comuna Cuconeștii-Vechi, jud. Bălți, al treilea copil al unei familii de țărani credincioși, a primit la botez numele Serghei. La vârsta de 14 ani, la Schitul Rughii, jud. Soroca, va intra ca frate de mănăstire.

Doi ani mai târziu se înscrie la școala de cântăreți bisericești din Mănăstirea Dobrușa, după absolvirea căreia, în toamna anului 1932, este trimis la Seminarul monahal de la Mănăstirea Cernica, unde îi va avea printre colegi pe actualul Patriarh Teotist, pe Gherasim Cristea, Episcopul Râmnicului, și pe Arhim. Grigorie Babuș. Deși în anul 1940, după absolvirea seminarului, se reîntoarce la Mănăstirea Dobrușa, ocuparea Basarabiei de către ruși îl poartă pe drumul refugiului, alături de starețul său și ceilalți călugări din obște, gășindu-și loc de așezare la Mănăstirea Căldărușani.

DE MARAMURES
Gazeta

Baia Mare, Bd. Traian 23/9
Tel. 0728-836 348, 0362-401 332
fax 0362-401 331
www.gazetademaramures.ro

Fondator
Dan **PÂRCĂLAB**

Director general
Ioana **LUCĂCEL**

Redactori
Mircea **CRISAN**

IT/DTP
Ada **FONAI**

ILIE LĂCĂTUȘU *minunea unui trup neatins de moarte*

Considerat unul dintre sfinții temnițelor comuniste, părintele Ilie Lăcătușu continuă să facă minuni și după moarte. Trupul său a fost descoperit întreg, neatins de vreme, chiar dacă nu fusese îmbălsămat. Cei care se roagă lui spun că are mâinile calde și uneori deschide ochii.

Părintele Ilie Lăcătușu s-a născut la data de 6 decembrie 1909, în satul Crăpăturile, județul Vâlcea. Ilie Lăcătușu va fi hirotonit preot în data de 1 septembrie 1934, pe seama parohiei Oșica de Jos, județul Olt. El va sluji în această biserică până în luna noiembrie 1934, când

este trimis în satul Buicești, tot din județul Olt. Părintele slujea neîncetat la biserică și în familie. Începând cu anul 1942, este trimis ca preot misionar peste Nistru, în Odessa și județul Ribnița. În următorul an, părintele se va întoarce acasă, la soție și copii. În 1952 este arestat și trimis la Canal. Este eliberat doi ani mai

târziu, dar prigoana continuă. Ca să se întrețină, lucrează ca și zidar, abia din 1964 i se permite din nou să slujească. În 1983, pe patul de spital, îi cere soției ca atunci când va muri, peste 115 ani, să fie înmormântată lângă el. Moare în același an. Peste 15 ani, când soția sa moare, trupul său este găsit intact și frumos mirositor.

MINUNEA DE LA CANAL

„Cu Părintele Ilie Lăcătușu am stat 4 ani la Periprava, în Deltă. El s-a remarcat în general prin interiorizarea lui puternică și prin tăcereș rar îl auzai vorbind ceva, și atunci când o făcea, era foarte important ceea ce spunea, de cele mai multe ori ne îndemna să ne rugăm atunci când eram în vreo primejdie. Despre acest om pot să spun că avea cu adevărat darul smereniei. Căuta tot timpul să nu iasă în evidență cu ceva, făcea pe neînsemnatul. Îmi amintesc de o întâmplare minunată din Deltă, când Părintele Ilie a jucat un rol foarte important. În 30 ianuarie, ne-au trimis în colonie, la canal, la tăiat de stuf. Vă dați seama ce însemna lucrul acesta pe un frig de iarnă? Moarte curată. Eram toți înspăimântați, mai ales că îi văzusem și pe caralii noștri cu mitraliera, vreo patru mitraliere. Probabil așteptau să ne execute, crezând că vom refuza comanda. Era o deschidere acolo, de apă, de vreo patruzeci de hectare și stuful era tocmai în adâncime. Toți am început să murmurăm

și nu prea aveam de gând să intrăm în apă. Ne-au ordonat să intrăm și să scoatem câte doi snopi. Pentru cine făceam noi astea? Nu avea niciun sens. Măi, și cum să intri în apă? Calci, te duci într-o știoală, nu te mai scoate nimeni de acolo. Am ezitat la început. Dar Părintele Ilie a avut un cuvânt foarte ferm și ne-a îmbărbătat pe toți: „Măi, intrăm pentru că ăștia îs puși pe gând răuș ăștia trag în noi. Să intrăm în apă, că Maica Domnului și Sfinții Trei Ierarhi ne vor scoate nevătămați”. Măi, și am intrat. Am ajuns acolo, până la bărbie am intrat în apă. Am tăiat frumos snopi. Și ne miram cu toții că lucram ca pe uscat. Unii până la piept, unii până la gât, unii în sfârșit până la jumătate, cum ne-a prins locul pe fiecare acolo. Și am scos. Am mers vreo trei ore în apă, și am scos la mal cei doi snopi. Dar nu era numai așa că-l tai cu frunze, trebuia frumos, curățat, măsurat, pus la dimensiune și era un ger de - 30° afară, gheața groasă de 20-25 cm, încât vedea nufărul

galben înflorit sub gheață. Sus ne însoțeau niște păsări, care ne-au urmărit în tot acest timp și dedesubt florile de sub gheață. Ei bine, eram cu toții nevătămați și uzi. Curgea apa de pe noi. Mare minune a fost atunci. Că dimineața, când am intrat noi, era ceață, nori și rece, așa te prindea la oase. Și dintr-odată a apărut soarele, măi băieți, s-a luminat de ziuă. Era o căldură, de se minunau și caralii.

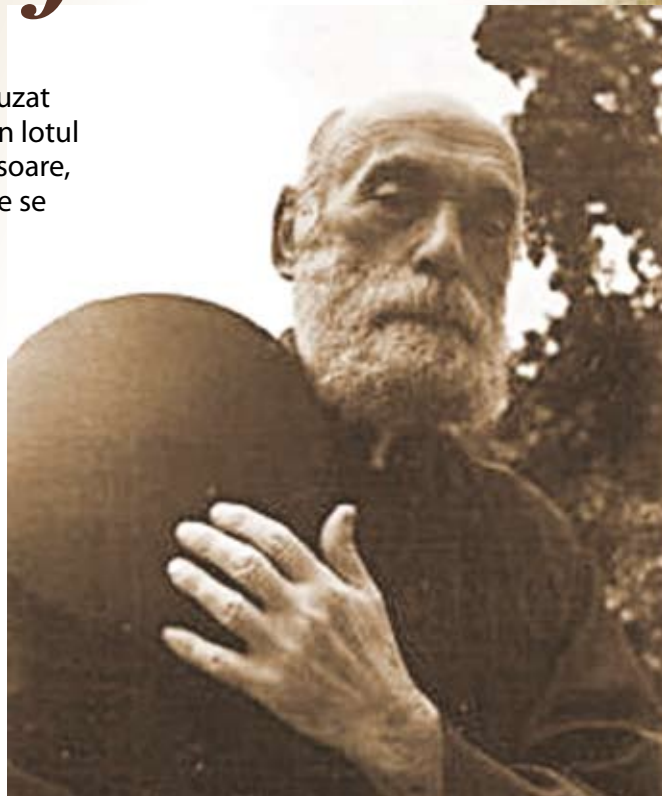
Ne-am dezbrăcat și s-au uscat hainele ca la cea mai fierbinte sobă, așa aburi ieșeau din toate. Ne-am încălțat, ne-am îmbrăcat și hai la colonie. Și așa Maica Domnului și Sfinții Trei Ierarhi au fost cu noi și ne-au ajutat, chiar în ziua de 30 ianuarie. Și vă spun că nu s-a întâmplat să fie niciun bolnav, niciun internat, n-o fost nimic. Și aceasta datorită rugăciunilor Părintelui Ilie, că altfel cred că eram cu toții morți...

Pr. Justin Pârnu - Din temnițe spre sinaxare

NICOLAE STEINHARDT,

lecții de fericire

Evreu, cu o cultură imensă, arestat pentru că refuzat să joace rolul lui Iuda și să-și toarne camarazii din lotul Noica-Pillat, Steinhardt găsește fericirea în închisoare, unde este și botezat în ortodoxie. După eliberare se călugărește la Mănăstirea Rohia.

■ Domnul îi iubește pe credincioși, pe altruști, pe stăruitori. Și nu mai puțin pe curajoși, pe cuviincioși, pe inteligenți. Frica, obrăznicia și prostia nu-s plăcute lui Hristos.

■ De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire și de sens.

■ Poate că definiția eroismului și a sfințeniei nu este decât aceasta: să faci imposibilul posibil.

■ Vii sunt numai cei care-și prefac ideile în fapte, dau realitate cuvintelor rostite, trec pe plan existențial conceptele și visările planului ideativ.

■ Situația creștinului e la fel de paradoxală ca a lui Don Quijote. E om și i se cere să fie Dumnezeu. A fost creat curat și e murdar, și trebuie să se întoarcă la ceea ce a fost menit a fi. Altfel spus, el trebuie să lupte pentru a deveni ceea ce este.

■ Atâta timp cât nu ieșim din posibil, din contabilitate, nu putem nici concepe, nici pretinde paradisul.

■ Un singur lucru nu poate Dumnezeu: să ne mântuiască fără consimțământul nostru.

■ Noi vorbim de blândețea lui Iisus - arătând că a mers la moarte ca mielul la junghiere, că a tăcut ca oaia când e tunsă - și enumerăm smerenia, bunătatea, ascultarea. Dar de o însușire a sa - pe care trebuie să fi avut-o de vreme ce a primit să moară de moartea înfiorătoare de pe cruce - nu pomenim. Însușirea aceea e curajul.

■ Ce înseamnă credința? Încrederea în Domnul deși lumea e rea, în ciuda nedreptății, în pofida josniciei, cu toate că de pretutindeni nu vin decât semnale negative.

■ Dăruind lumina pe care nu o ai, o vei dobândi și tu.

■ Creștinul este cel ce nu trăiește nici în trecut, nici în viitor, ci numai în prezent. Trecutul nu-l apasă, viitorul nu-l îngrijorează.

■ Împrejurările sunt mai întotdeauna grele. Și fiecare obține ce vrea, dar ceea ce vrea cu adevărat, nu ceea ce spune că i-ar plăcea să aibă; ceea ce se obține prin neprecupețit sacrificiu, înfrângând lenea, nestăruind asupra scrupulelor. Împrejurările nu pot fi scuză decât pentru ratați; și ratații pe plan social sau duhovnicesc sunt cei care s-au dat bătuți, n-au avut mesaj, sau nu le-a fost destul de scump.

■ Biruința nu-i obligatorie; obligatorie e lupta.

■ Numai când facem binele dobândim ceva ce răii nu pot avea: liniștea și pacea - bunurile supreme.

■ Există momente în care deznădejdea pare a fi singura soluție și numai strigătul instantaneu îți poate controla angoasa. Există și o fericire exaltată dacă, în loc de a urla, spui: Îți mulțumesc, Doamne, că m-ai făcut om și m-ai înzestrat cu liberul arbitru. Pot îndura, pot răbda. Nu cârtesc, nu mă vait, nu mă dau bătut, mă țin tare, sfidez Realitatea, o fac de rușine și ocară. Nu degeaba m-ai făcut om.

■ Credința e suprema armă secretă, care anihilează toate necesitățile, împrejurările și pulverizează hazardul.

DOSAR | SFINȚII ÎNCHISORILOR | NICOLAE STEINHARDT

Acest material este publicat în cadrul proiectului „Eroii rezistenței anticomuniste” derulat de Asociația Foștilor Deținuți Politici filiala Maramureș, subfiliala Sighet, în parteneriat cu GAZETA de Maramureș și Inspectoratul Școlar Județean Maramureș, cu sprijinul financiar al Consiliului Local și a Primăriei municipiului Baia Mare, prin programul de finanțare nerambursabilă în anul 2012.

Conținutul acestui material nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a finanțatorului.

Acest material se distribuie GRATUIT.